

Underændringsforslag af Madvig til Bar-
denfletshjog Friis's Ændringsforslag
til § 1:

„Istedetfor Ordene i Lin. 6 ff.: „mindst 32
Tønder Hartkorn — Ager- og Eng-
Hartkorn,“ sættes følgende Ord:

„uden at Fæstegods medregnes, $\frac{1}{12}$
af Districtets hele Hartkorn (Stovslyds-
og Mølleklyds-Hartkorn paa begge Si-
der regnet halvt imod Ager- og Eng-
Hartkorn), dog ikke under 32 Tønder,“

Friis: En æret Landsstingsmand. (Bar-
denfletsh) har tilligemed mig stillet et Ændrings-
forslag til § 1. Det har ingenlunde været
mig behageligt at deeltage i at stille et saadant
Ændringsforslag som det, der foreligger, og
det er mig ligesaa lidt behageligt at udtale mig
om det nu ved Sagens Behandling; thi jeg
føler vel, at der er lidet Haab om, at dette
Ændringsforslag vil gaae igjennem her i Sa-
len. Men dette har dog ikke kunnet afholde
mig fra at opfylde min personlige Pligt som
Medlem af Landsstinget, at udtale min An-
skuelse om Sagen, om jeg end ikke har noget
Haab om at vinde Majoritet for en saadan
Anskuelse. Jeg haaber, at man ved at gjen-
nemlæse dette Ændringsforslag vil være bleven
opmærksom paa, at Forslagsstillerne aldeles
ikke have havt til Hensigt at ville begunstige
nogen enkelt Person. Diemedet er kun at be-
skytte Eiendommen, og, naar man seer noget
bort fra det Princip, som ligger til Grund
for hele Lovforslaget, og stiller sig ind paa de
practiske Forhold, med Hensyn til hvilke denne
Lov skal gjenneføres, vil man meget let blive
opmærksom paa, at de fleste større Eiendomme
i Communerne ikke ville være heldigt stillede
med Hensyn til Valgbarhed og Valgberetti-
gelse. Man kan vel sige, at alle Medlems-
merne af en Commune udgjøre en eng Kreds.
Det gjøre de virkelig ogsaa i Henseende til at
bære Communens Byrder; men de gjøre det
nu engang ikke i det daglige Liv. I det dag-
lige Liv ere de ikke sluttede saa nær sammen,
og deraf følger, at den, der er i Besiddelse af
en stor Eiendom i Communen, ikke staaer i et
saa nært Forhold til den største Deel af Væl-
gerne i Communen, at han egentlig hos dem

kan danne sig et Parti, undtagen forsaavidt
som han er saa fremragende, at Alle erkjende
hans Egenkaber. Derfor har jeg allerede ved
den foregaaende Behandling af denne Sag ud-
talt, at jeg meente, at den, som var i Besid-
delse af en større Eiendom i en Commune, havde
mindre Vægt ved sin Stemme end den, der
havde den allermindste Eiendom, og denne
Anskuelse kan jeg nu engang ikke fravige.
Dernæst maa jeg gjøre opmærksom paa, at
mange af de store Landeieendomme i Commu-
nerne slet ikke beboes af Eiere, og, naar
Sligt ikke er Tilfældet, ville jo slige Eien-
domme blive aldeles udelukkede fra Mulighe-
den af, at deres Eiere kunde faae nogen Ind-
flydelse paa, hvad der skal stee i Communen.
Dette forekommer mig dog at være noget Be-
synderligt, og naar nu de practiske Forhold ere
saaledes, maa man søge at lempe paa Lovens
saaledes, at et saadant Misforhold ikke kom-
mer til at finde Sted. Men ved noiere at
gaae ind paa en Undersøgelse af disse For-
hold, viser det sig ogsaa, at alle offentlige
Stiftelser staae i dette Forhold til alle deres
Eiendomme, hvorsomhelst eller i hvilken Com-
mune de end ere placerede, og at altsaa ogsaa
disse vilde blive aldeles udelukkede. Jeg
kjender nu ikke noget andet Middel til at
raade Bod paa Noget, som forekommer mig
hverken heldigt eller retfærdigt, end at give
Eiendommen selv en vis Repræsentation, og,
forsaavidt Eieren, Besidderen eller Brugeren
ikke boer i selve Communen, altsaa ikke per-
sonligt kan tage imod Valg, maatte han kun
være berettiget til at sende en Fuldmægtig.
Jeg skal ikke nægte, at, dersom det var en ny
Idee, som kom frem, ja, da vilde jeg virkelig
ikke have votet at forebringe den i det høit-
ærede Thing; men det er jo Noget, vi alle-
rede have nu, det er allerede givet. I den
Anordning, vi nu ville gjøre om, er jo en saa-
dan Berettigelse tilstede, og altsaa holder jeg
kun paa det, der bestaaer.

Naar vi dernæst ere komne til at sætte
32 Tønder Hartkorn som den Grændse,
det Minimum, der skulde give Eiendommen en
saadan særlig Ret, saa kan man heller ikke
sige, at det er ganske vilkaarligt. Jeg vilde
gerne have undgaaet denne Grændse, men jeg